

Po názoru přemnohých lidí za doby přítomné má býti člověk jednotlivý vytržen ze svazku jiných lidí, má býti svým vlastním pánem, má hledati jenom svého prospěchu a zisku bez ohledu na své soudruhy. Čiré sobectví má býti svrchovaným zákonem.

Této světoborné snaze nemohla se věru dostati přísnějších odsouzení a rozhodnějšího zatracení, leč utvořením a zakládáním spolků. Přívrženci zmíněné snahy lidstvo rozdrobují, ale spolkové sjednocují, onino pěstují sobectví, ale spolkové společnou lásku.

Nynější sobci honosí se sice, že pěstují pravou lidskost, ale mám za to, že pravá lidskost jest jenom tam, kde jest pravá láska k bližnímu, ona láska, která jest trpělivá, všecko snáší, všemu věří, která nehledí svého prospěchu na úkor bližního.

V poslední době ovanul zvláštní duch lidstvo, duch jako morová rána. Lidé jsou živi, jak říkáme z ruky do úst. Jsou živi jen, že jsou, jakoby ani nevěděli, že také k něčemu jsou. Z obzoru lidstva zmizel namnoze vznešený náš Bůh – láska k němu a láska k bližnímu.

A právě v tom ohledu mají spolkové velikou důležitost, poněvadž člověku na vědomí uvádějí, že k něčemu vyššímu jest stvořený. A kdo od této myšlenky vychází, snadno se usvědčuje, že není stvořen pro tento, byť krásný, přece jen malicherný svět, alebrž pro Boha.

Když z tohoto stanoviska dvojího přehlížím ty četné řady shromážděných spolků, které ke zvýšení dnešní slavnosti zavítaly do obce naší, naší kněževeské, by s námi vřelého podílu brali na posvěcení nového praporu zdejších vojenských vysloužilců, nemohu jinak, než vysloviti z toho své nejmilejší potěšení a všechny pány hosty obojí národnosti, domácí i cizí, blízké i vzdálené, v kruhu našem co nejsrdečněji uvítati, za jejich nám velemilou přítomnost vřelé díly projeviti a všem navzájem přátí blaho, zdar a požehnání Boží!

Říkají sice mnozí: k čemu ten neb onen spolek. Avšak jako cti-hodný a oprávněný jest každý stav, v němž člověk spravedlivě a poctivě se žíví, tak oprávněn jest každý spolek, jímž jest sdružené úsilí stejného povolání k snadnějšímu dosažení svého cíle.

I spolky vojenských vysloužilců mohou a budou blahodárně působiti. Vždyť jsou to spolky mužů, kteří přísahali, že věrně hájiti budou svého krále a svou vlast. Jsou to spolky mužů, kteří v službě vojenské naučili se pořádku a přísné kázni. Proto i nyní milý vojenský vysloužilci máte však pořádek udržovati a pěstovati. I nyní máte hájiti krále a vlast proti tajným spolkům a spiklencům, kteří svým převráceným učením již tu a tam začínají ohrožovati trůny královské a základy společnosti lidské podkopávati.

Na tuto povinnost má vás stále pamatovati ten skvostný nový spolkový prapor, jež jste sobě poříditi nemalou vaší obětavostí milostivou štědrostí našeho dobrotivého císaře pána, vzácnou dobročinností vznešeného protektora Nejjasnějšího arcivévodky polního maršálka Albrecha, jakož i zvláštní přízní milostivé matky praporu Její Výsosti Nejjasnější arcivévodkyně Marie Terezie Virtenberské. Vysokým a šlechtným těmto dárcům a svým příznivcům vzdejte také povinné díky nejhlubší – a to vroucí a zbožnou upomínkou.

S novým praporem učiníte dnes, milí vojáci, úmluvu, a to úmluvu před tváří všech pozvaných velevážených pánů a paní hostů. Tato úmluva vaše dojde také dnešním církevním požeháním a zatloukáním praporních hřebů do žerdi svého potvrzení. A víte, jakou úmluvu se svým praporem obnovíte? Milí vysloužilci! Prapor váš vyvolil si mne za svého tlumočníka a já seč jsem, přičiním se, bych vám několika slovy onu úmluvu čili vaší povinnost vysvětlil a v srdce vložil.